

Ο Φ. — Καλῶς τον 'στην πρωτεύουσαν, τὴν τόσον εὐτυχῆ, ἔργητες ἐκλήθης 'στους Ρωμηούς, μὰ σ' ἔμπισσε βροχῆ. Γιὰ σέ, Καρνάβαλε, σφαλῆ κι' αὐτὸ τὸ Παρλαμέντο, κι' ἡ ῥητορεία σταματῆ κι' κάνει φαλιμέντο.

Καλῶς τον 'στην πρωτεύουσαν τὸν κυκνὸν αἱμάτων, τὸν πλούτου, τὸν ὀργανισμῶν, τῆς Φασουλκρατίας, τώρα ποὺ φέρουσ σὺλητροὺν τὸν ἐπιτηδεωμάτων, ἐγὼ δὲ λέγω πρὸς πολλοὺς ἐπιτηδεωμάτας πὺς μόνον ἐπιτηδεύμα νομίζω τὸν τιμῶν τὸ τρώγων τὸ Τριμῆτον.

Ὡς εὐ παρέστης μεθ' ἡμῶν... πᾶτα μας νὰ περάσῃς... πᾶρε παρᾶ, Καρνάβαλε, βραβεῖα νὰ μοιράσῃς, σὺ πᾶρε μας καὶ τὸ ψωμί μίσο' ἀπὸ κάθε στήμα, κοινοὶ νὰ γίνουεν ἱκανοὶ καὶ σ' Ἐκκλησιαίς ἀκόμα, κι' ἐπίτροποι φιλοθηρσοὶ καὶ πρῶτοι κοιλαράδες νὰ βγάλουσι δίσκουσ ἐξαρνα καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες.

Γεμῆ σου, μαρὲ Καρνάβαλε, μὲ τοὺς γλεντζεῖους γλεντα, πολιτικοὶ Καρνάβαλοὶ γλεντοῦν 'στὰ Παρλαμέντα. Πίε μου γιὰ σένα τι σκοπὸ, τί θούρια νὰ παίζῃς; ἐφέτος θὰ τὸ κάψωμε καὶ θὰ τὸ ρίξωμ' ἔξω.

Κομμάτια κάθε μας σπαθὶ καὶ κάθε μας τουφέκι κι' ἄς μᾶς 'ζυμῆ πρῶι πρῶι γαμψήλας τουμπελίκι. Ἐμείε ἀπερξαίσαμε παπουτοῦρα νὰ τρυπούμε, νὰ κάνωμε προβιβασμοὺς καὶ νὰ χρωκοπούμε, κι' ὅταν κανεὶς ἀπίσται γιὰ κάθε πρᾶγμα πᾶρη τότε τὸ ρίχνει 'στὸ χορὸ καὶ ἔξοριστος σπατάρει.

Γαλῆνιὸς ἐπισκοπῶν τὰ πάντα κι' ἀταράχῃ τὴν προσωπίδ' ἀλλάζεις, πότε ταξιαρχὸς πενής, πότε θαλασσομάχος, καὶ νίκα ἀλαλάζεις.

Διαβαίνουσι στόλοι καὶ στρατοὶ, καὶ σοὺ γελοῦν καὶ τοὺς γελᾶς, καὶ μὴ τοὺς ραίνεις κομπετί, καὶ μὴ σπαλέταις τοὺς κολλᾶς.

Ἦ δόξα σου, Καρνάβαλε, μαζί μας ἀδελφῶθη... μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ποῖός τάβαλε καὶ δὲν ἐταπεινώθη;

Σὺ νίαν μεταρρῶθιμισι κι' ἀνάστασι σαλπίζεις κι' ὁ κόσμος διοργανωτὴν σένα μόνον βλέπει... μὴ κομπετί καὶ σερπαντίν, Καρνάβαλε, σκορπίζης, σαπιολομονοπόλεμος 'στὴ Ρωμηοσύνη πρίπει.

Κάνετε τόπο γιὰ νὰ 'μπῆ σὰν ἕνας Καίσαρ ἐν πομπῇ, μασκαρᾶλῃκα βράβεισε καὶ μασκαρᾶδων κόπους κι' ἐγὼ γιὰ σένα Σειληνὸς καὶ πόλεμος λαγύπουσ.

Ἔγνουσ ἀναξιδόρμιγγας τῶν Ἀθηναίων ἄκου, κι' ἐγὼ, δημότης Ἀθηνῶν, φάλλω μὲ σήμηος Σειληνῶν πῶς τώρα κι' ἡ μουντζούρας σου πᾶνε γιὰ 'μᾶς τοῦ κάκου.

Εὐὼν εὐοί, Καρνάβαλε, καὶ σήκω τὸ ποτήρι σου, καὶ τώρα, ποὺ 'εξαγάσαμε τοὺς Ἀγγλοὺς γιὰ χατήρι σου, τώρα, ποὺ τοὺς ἀφήσαμε 'στὴν τύχη των ἡσυχούς νὰ βγάλουεν τὸν σέρκο των μὲ μαχητᾶς πρυστύχους, τώρα κι' αὐτοὶ τοὺς Μπίερς-Μπίερς τοὺς 'πῆρνε φαλλάγγι ὡς μέσα 'στὴν Ὀράγγη.

Τῆς χώρας χρυσοκαθεδρῶν καὶ πρῶτου Κολονέλου ἱηλεύουσι τὴν παράτα σου, τοὺς ὀφροὺς, τὰς τιμὰς σου, κι' ἂν σήμερα μοὺ 'τόχαινε νὰ 'βάπτιζα μωρελί Καρνάβαλο θὰ 'δδῶγαζα γιὰ νᾶχη τὸνομά σου.

Χαρὰ 'στους, ποὺ τὸ κίρι σου τῶχουν 'δικὸ των κίρι, χαρὰ 'στους, ποὺ χοροπήδουσι καὶ τοὺς κτυπᾶς τὸ ντίρι, χαρὰ 'στους, ποὺχουν ἔνοια των τῆς φέτας σου τὴν ἔνοια, χαρὰ 'στους, πούναι σεβαροὶ μὲ μούτρα μασκαρίνια.

Εὐὼν εὐοί, Καρνάβαλε... τοὺς ρόπουσ ἀποπλῶνωμεν, τὰς δαυνηρῶουσ κεφαλὰς τῶ Καρνάβαλων κλινωμεν, μόνος αὐτὸς οἰστρηλατεῖ φουγάδων λαγύνας, μόνος αὐτὸς εἶναι γιὰ 'μᾶς καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.

(Ἦ τῆς Βουλῆς ἀριστερὰ μὲ τὸ Δοβλέτι πιάνεται κι' ὁ γαλαστός Καρνάβαλος τὴν μῆνιν κατευνάζει, ὅποταν ὤμορφης κυρᾶς ἡ καλτοσοῖτα χάνεται κι' ὄνι σοὺ καὶ μὴ ὁ πᾶνς ὁ Φασουλῆς φωνάζει).

(Οὐχ ἦτον κι' ἄλλα σκάνδαλα ποικίλουν τὸν χορὸν, κι' οἱ τῆς Βουλῆς Καρνάβαλοὶ κι' οἱ φιροντες τὰ πρῶτα νομοσχεδιοπόλεμον ἀρχίζουσι τρομαροῦν κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλή σθύνουν κερᾶ καὶ φῶτα, καὶ γίλιος ἤχησε πῶδὺς καὶ σακαρῆκας κρότος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβλεπε τί γίνεται 'στὸ σκότος).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ἄνδρὸς ἐγκρίτου καὶ σωστοῦ, τοῦ Γεωργίου Κατοσιδῆ, βιβλίον περιποῦδαστον, ποὺ σ' ἔλους γιῶσιν εἶδει περὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, πολυτόμῳν ὑπέδειγμα 'στὸν Δήμαρχον τὸν νέον.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, τὸ Περιόδικόν, τὸ προσφιλέσ ἀνάγνωσμα καὶ παιδαγωγικόν, ἐπιθυμίαν ἠψηλὴν πληροῦσα τῆς Ἀνάσσης, ἐξέδωκε πολυτελῶς μετ' ἐντελείας πάσης τὸν τῆς Ἀγάπης Ἀγγελον, θαυμάσιον βιβλίον, ποὺ πρίπει πρῶτον δίδαγμα νὰ γίνῃ τὸν Σχολέων.

Δέματα Γεωργιᾶδης, ὁ νοῦς ὁ διαυγῆς τῶν μαθηματικῶν, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ Συναλλαγῆς πολὺ σημαντικόν.

Ὁ Φασουλῆς, ὁ τρώγων τὰς δάφνας καὶ μυρσίνας, θερμότατα συγκαίρει τὰς «Νέας τὰς Ἀθῆνας», ἐφημερίδα νίαν τοῦ ρέκτου Τιμαγεῖνι, ποὺ τώρα πλήρης σθίνους εἰς τὴν Βαστώνην βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου, ἀριθμὸς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.